

AZ ÁG. H. EV.
MISSZIÓ-
EGYESÜLET
HIVATALOS
KÖZLÖNYE.

MISSZIÓI LAPOK

Megjeli havonta
Előfizetési ára:
1 évre 1 pengő.
Postatakarékpzt
számla 17.270 sz.

ALAPITOTTA: SCHOLTZ ÖDÖN ESPERES.

Felelős szerkesztő és felelős kiadó: NÉMETH KÁROLY.

A Missziói Lapok szerkesztősége: Lébény, Moson m — Kiadóhivatal: Kispest, Thököly-út 18.

„Mint az agyag...”

„Imé, mint az agyag a fazekas kezében, olyanok vagytok ti az én kezemben.” Jer. 18, 6.

Isten, aki teremt és alkot, egyúttal a nagy formáló és alakító is. Amit teremtő hatalmával alkotott, annak sokszor az a sorsa, hogy elkorcsosul, elfajzik. S akkor Isten újra alakítja, reformálja. Mint a fazekas az elromlott edényt. Ez történt az egyház reformációjában. Tudjuk, hogy mennyi sok évszázadig tartott, amíg Luther munkájában Isten ezen szándékának sikerült végre áttörni az emberi érdek és tévelygés bástyáit. Maga az egyház éppen hivatalos képviselőiben és vezéreiben rugdalódott leginkább a reformáció ellen. Nemcsak az egyes ember tűnődik el azon, hogy miképen születhetik ujja, ha vén; az intézményekkel is így vagyunk. Különösen olyan intézményekkel, amelyeknek dicső történelmi multjuk van s amelyeknek történelmi dicsőségét törpe epigonok a maguk javára kama-toztatják. A töprengés és aggodalmaskodás minden újítás ellen alapjában véve önvédelemből fakad: azt védelmezzük, amibe beleilleszkedtünk, amit megszoktunk, amire anyagilag és szellemileg berendezkedtünk. Nagy elmeélel felkutatunk és felhasználunk minden érvet, amivel bizonyíthatni véljük az újítás veszedelmeit és a réginek az előnyeit. Hatalom és csalárdság mindig szerepeltek a megromlott réginek a védelmében és az újnak

eltiprásában vagy eltorzításában. S ha már kénytelen-kelletlen szóhoz kell engedni az újat, akkor is elkövet a régi mindent, hogy az újból minél kevesebb valósuljon meg s az újítás mellett is minél több vonás és jelleg maradjon a régi.

Mi, a lutheri reformációnak hívei, igen jól tudjuk, hogy emberi erő elégtelen lett volna a reformáció végrehajtásához. „Mi erőnk nem segít rajtunk, mi csakhamar elesnénk.” A reformáció munkájának főmozgatója Isten volt. Emberek csak annyiban szerepeltek, amennyiben odaadták magukat alkalmas eszközökül, teljes engedelmességgben és önzetlenül Istennek. Hogyha a reformátorok a maguk esze után indultak volna el s a saját terveiket hajtották volna végre, akkor a reformáció nem az egyház megújulását, hanem annak bomlasztását és gyengítését eredményezte volna. Az emberi kezdeményezés a legjobb esetben meddő, többnyire vészthozó. Csak isteni kényszer alatt álló emberek tudnak az alakító Isten terveibe beleilleszkedni s azokat megvalósítani, többnyire a saját egyéni, világi érdekeik kárára. S mivel a reformokba sokszor belejátszik az egyéni önzés vagy osztályönzés, azért van annyi elvetélt reform, annyi megismétlődő kudarc; azért jut az emberiség gyakran a reformok következtében csöbörből vödörbe. A reformok áldásos hatását tönkretetheti az is, hogyha olyan em-

bereket, akik maguk a saját korukban merész újtók voltak s az elavult régít gyökeresen kiirtották, egy későbbi kor megtesz koporsó-öröknek, a maradiság cégérének.

Nagy tévedés lenne azt hinni, hogy reformációra, újulásra csak a nagy berendezkedéseknek, a nemzeti és az egyházi életnek van szüksége. Alkalmaznunk kell ezt az elvet a kisebb közösségekre: gyülekezetekre és egyesületekre is. Hogyha a gyülekezeteink és egyesületeink értéket képviselnek, ezt az értéket nem azzal fogják megvédeni és kamatoztatni, hogyha megcsontosulnak és megmerevednek, hanem hogyha külső és belső követelményeknek változásaiban maguk is tudnak alakulni, új szer-

veket alakítani, új munkákat végezni, kezdeményezni és vállalkozni. Áll ez Misszióegyesületünkre is. Egyesületünk is olyan, mint az agyag Isten kezében. Meg kell őriznie rugalmasságát s engednie kell, hogy Isten átgyúrja, átformálja. Csak így lesz alkalmas eszköz és így ábrázolja ki önmagában Isten gondolatát. Lehet olyan munkatér, amelyet Isten kivesz a kezünkből, de bizonyos, hogy akkor új munkába állít, új teret ad, amelyen dolgozhatunk és dolgoznunk kell. Ne tartsunk attól, hogy elfogy a munka. A helyzet mindig az marad, hogy az arató kevés. És sohasem lehet mentség a lustának az, hogy nem talált munkát. Ha akar, talál.

MEGHÍVÓ.

Misszióegyesületünk 1941. évi november hó 5-én, szerdán délután 3 óraker tanácsülést, utána délután 4 óraker közgyűlést tart Budapesten, az angyalföldi evangélikus lelkészi hivatalban (VI., Fóti-út 22.)

A tanácsülés tárgya a közgyűlés előkészítése.

A közgyűlés tárgysorozata:

1. Megnyitás. Jegyzőkönyvhitelesítők.
2. Titkári jelentés. Danhauser László.
3. Pénztáros és ellenőr jelentése. Rimár Jenő és Antal Károly.
4. Kiadóhivatal jelentése. Drenyovszky János.
5. Iratterjesztésről jelentés. Gáncs Aladárné és Torda Gyula.
6. Missziói Gyermekszövetségekről jelentés, Dr. Gyórfy Béla.
7. A felsőszeli, győri, kiskőrösi, nyiregyházi, szarvasi és székesfehérvári fiók-egyesületek jelentései.
8. A nagytarcsai és orosházi Népfőiskolák jelentése.
9. Kunos Jenőék missziója, a finn misszióval való kapcsolatunk. A Lipcsei Misszióhoz való viszonyunk. Danhauser László.
10. Az oroszországi rokonnépek missziója. Danhauser László.
11. Jelentés az egytetemes közgyűléshez. Danhauser László.
12. Az Egyesületi lelkészi állás ügye. Danhauser László.
13. Az Alapszabályok kiegészítése és módosítása. Danhauser László.
14. Megüresedett tanácstagsági helyek betöltése: Broschko G. A., Morhács Márton és dr. Szeberényi L. Zs. elhaláloztak, Berzsényi-Janosits Miklós lemondott.
15. Jelentés az 1941. évi október 25-től november hó 2-ig tartott külmissziói tanfolyamról. Danhauser László.
16. Javaslatok, indítványok.
17. A közgyűlés berekesztése.

Hittestvéri és munkatársi köszöntéssel,
az Elnökség nevében:

Lébény, 1941. évi október hó 24-én.

Németh Károly
egyházi elnök.

Missziót oroszországi rokonaink közé!

1552-ben Rettenetes Iván orosz cárnak sikerült döntő győzelmet aratni a tatárok felett. Ez megpecsételte finnugor testvéreink sorsát is. A finnugor területek egymás után jutnak az egységes orosz hódítás rabságába. Persze mégsem ment simán a dolog. „Az erőszakos térítések, a gazdasági kiszípolozás és az adószedők túrheterlen zaklatásai folytonos izgalomban tartották a népet, úgy hogy napirenden voltak véres összecsapások, melyekben a mordvinokon kívül több izben az ugyancsak sanyargatott cseremiszek, votjákok, tatárok és baskirok is résztvettek. Több-ször jelentős győzelmeket, komoly eredményeket értek el az elkéseredett fölkelők, de a pillanatnyi sikerért súlyosan meglakoltak aztán: Űtöttük, vágtuk őket, mint a disznókat, s holttetemeik két versztnyire fetrengtek“ — jelenti a mordvin területre küldött büntető különítmény parancsnoka 1609-ben a cárnak. A megtorlásoktól való félelem és az orosz közigazgatás embertelen garázdálkodása egész népvándorlást idézett elő a mordvinok földjén. Tömegesen hagyták el házaikat, jószágaikat, földjeiket és seregekbe verődve rabolva csavarogtak egyik helyről a másikra s vagy délen a szarotovi kormányzóság vad steppein telepedtek le vagy a Volgától messze keletre kerestek menedéket. A XVII. századi orosz oklevelekben közhelyként ismétlődik az „elhagyott mordvin földek“ kifejezés s nyomban utánuk a kérdés elintézésének a módja: „orosz földművesek telepítették rájuk“, vagy „X kolostornak adományoztatott“. (i. m. 263—264. l.) Ezek a szomorú események végzetesebb következményekkel jártak minden tatárjárásnál. Az aránylag nagyszámú, a műveltségnek nem éppen alacsonyfokán álló, kitűnő képességű kemény finnugor népek teljesen szétforgácsolódtak, idegen népek közé szóródtak kitéve az elnemzetietlenedés veszedelemének és elveszítve a népi összeforásnak és jövőendő feltámadásnak szinte minden jogos reményét.

Csak ilyen röpke bepillantásra is elszorul a szívünk testvéreink kegyetlen sorsát látva. Történelmükben annyi a rokon. Még az ellenségeik is ugyanazok. A lázadásaikban a mi vérünk dacol. Sajtó csapásaikból is volt nekünk is elég részünk. Testvérsors.

Még inkább megfájdul a szívünk, ha kulturális és vallási viszonyaikat nézzük.

Ilyen mostoha körülmények között nem virulhatott a műveltség. Amíg nyugaton iskolákat építettek, könyvtárakat alapítottak s belefeledkezhetnek a szépség sokrétű világába, addig a mi testvéreinknek a sátrukat, a jószágukat és a családjukat kellett védeni. Kannisto finn kutató megállapítása szerint „tisza vogul környezetben, kivált az északi részekben igazán fehér holló az írástudomány“. (i. m. 177. l.) Az eddig hozzánk jutott európai civilizáció is inkább romboló mint nemesítő hatással volt rájuk. Legnagyobb átok a drága és gyilkos szesz, amelynek tehetetlen rabszolgáivá aljasultak, nemcsak férfiak, hanem nők, sőt a gyermekek is. A orosz kereskedő hitelbe is bizalommal kiszolgálja őket s bizony gyakran előfordul, hogy egy-egy ilyen vodka-tivornya számlájának kiegyenlítéseken hónapok, évek minden jövedelme az uzorás zsebébe vándorol. (i. m. 175. l.) Délebbre lakó rokonaink természetesen előbbre jutottak a műveltségben is. Sokhelyen magasabb fokon állnak a közöttük élő oroszoknál. A zürjének különösen jól érvényesülő mozgékony, élelmes kereskedők.

Vallási életük valóságos pogányság a görög-keleti külszín alatt. Az orosz hódító hadjáratoknak mindig volt „keresztes“ mellékcélja is, de gondolhatjuk, hogy nem sok eredményt értek el. Mindennütt fegyverrel térítették s erre a felelet is fegyveres volt. Még 1712-ben is keresztes hadjáratot vezetett Lescinszkij Filofej metropolita Nyugat-Szibéria pogányai ellen. Szergejével végig pusztította a vogul-osztljak földet, kivágatta a szentfákat, mágyára hordatta a bálványképeket, keresztvíz alá hajlította a lakosságot, templomokat épített és a térítés krónikájának szavai szerint „az Irtys, Ob és egyéb folyók vidékei megteltek az Űr áldásaival“. (i. m. 177. l.) Ez idő óta keresztények a vogulok. Keresztységük azonban csak abban merül ki, hogy idő közben az anyakönyvbe bejegyeztetik születésüket, házasságukat, halálukat, adójukat megfizetik a körükben évenként megjelenő pópáknak, különben zavartalanul gyakorolják régi pogány vallásukat. Egyedül a zürjének között jutott el személyesebb hitig a keresztység, ahol Fermi Szent István térített az 1300-as években. Ez a zürjén népet megértő, szerető apostoli lélek volt. Halála után

azonban itt is erőszakos orosz hódítási szándék érvényesült és a zürjenség is újra elidegenedett a keresztyénségtől.

Ilyen lelki állapotban érte rokonnepeinket a bolsevizmus vallásüldözése és istentelen propagandája. Nem lehet kétségünk a felől, hogy a görök-keleti térítésnek még a felszínes hatásait és kirtotta. Testvéreink ma Oroszországban vagy újra teljesen pogányok, vagy istentelenek. Egy finn lelkész beszélte el, milyen feleleteket kapott egy éppen finnugor lakosságú területről menekült szovjetkatonától. Megkérdezte tőle, ismeri-e az Apostoli Hitvallást? — Nem! — volt a felelet. — Hát az Aroni ál-

dást? — Azt sem! — A Miatyánkot csak tudja? — Soha nem hallottam? — Hát mit tud egyáltalán a vallásból? — Csak azt, hogy nincs Isten!

Vajjon nem fájt-e a szívünk, ha rájuk gondolunk? És nem lessük-e szorongva, mikor nyílik meg az út hozzájuk? — elmenvén széles e világra, tegyetek tanítványokká minden népeket! — mondotta félreérthetetlenül a mi Urunk. És vajjon kinek mondotta volna: tegyék tanítványokká a pogányságban szinylődő finnugor népeket, ha nem az ő kegyelméből részessé válhatott rokonaiknak!? Nekünk magyaroknak! Evangélikusoknak!

Csepregi Béla.

Igy gondolkoznak az afrikaiak a keresztségről.

Irta: Vierhub Erzsébet.

I.

Mohamadi.

Mohamadnak hívták azt a kicsi, fekete fiút, aki olyan égő vággyal akart keresztyénné lenni. Az anya különösképpen ügyelt arra, hogy a nagy próféta rendelkezései szerint éljen. Az apának egész máskép volt. Az izlám követői akkor nyerték meg a mohamedánizmust, amikor Uj-Mosiban szolgált a kórházban. Ez a csatlakozás azonban csak félszívvvel történt. Sohse szállt síkra az izlámért nyilvánosan, bár egyébként minden mohamedán egyúttal misszionárius. Mi keresztyének sokat tanulhatunk a mohamedánoktól, ebben a vonatkozásban! Azonkívül észrevettem nála csöndes, titkos tudakozást a keresztyénség tanításai után. Amikor fia kérte, hogy látogathassa a keresztelésre előkészítő oktatást, az apa először a fiú anyját vette rá, hogy beleegyezzen. Aztán ő maga is megadta ehhez az engedélyt, sőt így szóló fiához: „Fiam, most már elég érett vagy az elhatározásra. Ha pogány akarsz maradni, maradj. Ha Mohamedet akarod követni, kövesd. Ha Jézus tanítványa akarsz lenni, legyél. Én csak egyet mondok neked: Egész szívvel légy azzá, ami lenni akarsz!”

A fiú örömeiben szökelve jött föl hozzám, az őserdő szélén lévő kunyhóba, ahol éppen le akartam kissé pihenni. A szülői engedély szerezte öröme háttartalannak látszott Egyéb örömyilvánítások között a következőket mondotta nekem: „Mama, ezen az éjszakán szememet se tudtam lehunyni, örömyömben!

Ezt mondtam magamnak: Mohamadi, ha hő kívánságod teljesedik, akkor sokkal komolyabban kell vened életedet! Ládd-é, olyan szép narancsok vannak az európaiak kertjében. Éppen oda akarsz ugrani. Egy hang bizonyosan szólni kezd bensődben és ezt mondja: Te! Keresztyén nem tesz ilyesmit! Ha hamarjában hazugsággal akarnám kivágni magamat, a belső hang így szól, — újból szívére tette kezét: Mohamadi, azt hiszed, az Úr Jézus örül most rajtad a mennyben? Nagy hamarsággal megmondom az igazat még akkor is, ha annak kárát vallom. Ha valami munkát nyomasztónak és terhesnek érzek, a hang megszólal: Szégyeld magadat! Most pedig siess, örömmel és szorgalmasan végezd el dolgodat! Akkor engedelmekedem és mindent megteszek akkor is, ha az nem éppen van inyemre! Igen! Lásd csak mama, azt gondolom, az ember bizonyára úgy van a keresztyénné lételével, mint amikor valaki kávéültetvényt telepít. Először kemény munkája van, ki kell szedni a köveket, gyökereket, ki kell irtani a dudvát. Amikor a föld tiszta, akkor bujtatja a finom töveket a porhanyított talajba. A munka azonban ezzel még nem fejeződik be! Nem! Óh nem! Mindig újra kell gyomlálni, öntözni és utána ültetni. Amikor a fácskák előrehaladnak a növekedésben, akkor nemsokára eljön a virágzás és gyümölcstermés ideje. Milyen szép és jutalmazó akkor minden! Bizonyára így van egy ember keresztyénségével is. Az ember a keresztséggel által beleplántálódik a szép Istenkertjé-

be és ha a Szent Lélek segít a növekedésre és fejlődésre, úgy lassan-lassan a gyümölcsre is elérkezik. Oh milyen dicső lehet az! Ez a gondolat nem hagyott aludni egész éjszaka. Mama, imádkozzál értem!" Így gondolkozott a körülbelül 15 éves fiú a szent keresztségről.

II.

Josna Lema, az érett korú férfi, következőképpen beszélt egyszer megkereszteléséről: „Lehet-e valami nagyobb, tisztább és szebb dolog mint tudni azt, hogy az ember Isten kimeríthetetlenül nagy szeretete által az Ő gyermekévé emeltetik? Nem kell-e ezt szem előtt tartani a napnak minden órájában? Ha nézem az eget és a csillagokat, így szólnok magamhoz: E művek Alkotója és Ura megadta nekem, szegény, kicsi embernek a fiúság és öröklés jogát! Ennek a megmondoláshoz tulajdonképpen folyton arra kéne ösztönöznie bennünket, hogy engedelmesség és munkában való hűség által örömet szerezzünk Neki és ilyen módon mutassuk meg háládatosságunkat!”

Hogy ezek nem üres szavak voltak tőle, arról bizonyoságot tett az a miszisionáriusné, akinek házában az időt úgy mint segítő tevékenykedett. Ezt mondotta róla: „Öröm volt látni, milyen komolyan vette Josna megkeresztelését és istenfiúságát!” Az ember milyen gyakran átéli, hogy az újonnan megkereszteltelknél, akik a keresztesítési oktatáson két éven át valóban megerőltették magukat, a buzgóság kissé alábbhagy, amikor elérték a hön óhajtott célt. Josnánál az ellenkező eset volt. Nagy és kis dolgokban mindig azon fáradozott, hogy igazán járjon engedelmisségben és hűségben Mestere, Jézus Krisztus nyomdokán.

III.

Maganara Musi,

Maganara Musinak, a madsamei törzsfőnöki nemzetséghez tartozó hűséges segítőmnek fölvirradt a nagy nap, a keresztyén gyülekezetbe való beiktatásának napja. Magától értedődő, hogy Maganarának minden munkától mentesnek kellett lennie ezen az örömnapon. Mennyire elcsodálkoztam tehát, amikor reggel ünneplőruhával karján, kunyhómba lépett: „Miszisionáriusnő, egy kéresem volna.” „Nos, Maganara, mondjad csak!” „Eltölthetem-e itt, házadban az egész napot, a keresztesítés előtt és után?

Csöndesen viselkedem és leülök egy székre, de nagyon szeretnék itt maradni.” „Igen, szívesen, de mit szólnak ehhez szüleid, rokonságod? Hiszen most — bár nehéz szívvel — beleegyeztek, hogy keresztyénné legyél. Talán csak nem rontják el ünnepnapodat?” „Azt nem! De tudod, a törzsfőnök eljön nagyjaival, üdvözölni akarnak nagy napomon. Egész atyafiságunk eljön, mert sok sört készítettek. Valamennyien pogányok és azt gondolják, hogy az ünnephez sok sör kell. Lásd, emiatt menekülök el lakóhelyemről. Szokásunk megköveteli, hogy mindenkire igyam, aki vendégképen van házunkban, nem szabad vonakodnom. Mivel sokan vannak, újból és újból kéne keveset innom. Valóban, szellemem nem maradhatna egészen tiszta, kissé megrészegedném. Mit tegyek? Sokat gondolkoztam! Nem szeretném ünnepnapomon megbántani a törzsfőnököt, szüleimet és a véneket, hiszen szívem teli van örömmel! Annál kevésbé akarnám megsomorítani Istent, Aki ma olyan nagy, hatalmas dolgot cselekszik velem. Kivezető út nem volt számomra. Tanácsot tartottam szívemmel: Ma sör ne legyen! Egy itálra való, egy csöpp se nehogy bűnt kövessék el és megszenteljenem Isten napját! Ez azonban csak úgy történhetik meg, ha egészen távolmaradok hazulról. Enyéim megbocsátanak nekem! Majd megisszák a sört nélkülem!” — Ágoston, — ezt a nevet kapta a kereszteségben — véghez is vitte szándékát.

Az afrikai keresztyének között bizonyára sokan gondolkoznak így, vagy hasonlóképpen a szent kereszteségről. Csak nem mindegyiknek van alkalmja és elég tehetsége, hogy gondolatát kifejezze vagy ilyen láthatóan tette váltsa. Mindig fölemelő, ha az ember ilyenekkel találkozik, vagy rájuk visszagondol.

Fordította: **Zarándi Attila.**

Budapesten az október 13-iki öszejeövetelen Torda Gyula domonyi lelkes az iratmisszióról tartott előadást. Az iratmisszióhoz írók kellenek, akik evangéliumi lélekkel írnak; kellenek iratok, amelyek határozottan és átütő erővel, jó magyarán szólnak; s végül buzgó emberek kellenek, akik az iratokat szűkebb és szélesebb körben terjesztik. Az iratmissziót kezdhettük kicsiny keretek között. Galát György csömöri lelkész a Szentlélek elleni bűnről tartott írásmagyarazatot.

Missziói imaóra.

1941. évi jelmondatunk: „Keressétek az Urat és éltek.” (Ámos 5, 6). — November havi jelmondatunk: „Uram, te voltál nekünk hajlékunk nemzedékről nemzedékre.” 90. Zsoltár 1. — Imaóránkon (november 11.) tegyük elmélkedésünk alapjává havi jelmondatunkkal együtt a 42. Zsoltárból a 6-ik vers szavait: „Miért csüggedsz el lelkem és nyughatatlankodol bennem? Bizzál Istenben, mert még hálát adok én néki az ő orcájának szabadtásáért.” — Borús és bús napjainkban, nehéz és zavaros időkben, az élet és a halál titokzatos erőinek harcában a gyarló emberi lélek könnyen csügged és a szív nem talál nyugodalmat. Milyen jó, ha a bizonytalanságban és aggodalmaink közül felemelhetjük szemünket a magasba, Istenhez, ahonnan jön a segítség! Milyen jó, hogy minden körülmények közt, amikor sok mindenben csalódunk, mindig megbízhatunk Istenben s reá építhetünk! Ma, amikor olyan sokan biznak — és csalódnak — a nagy hadseregekben, a felfegyverkezésben, az ágyukban, a harciokocsikban, a bombákban, ne felejtjük el, hogy Isten hatalma végtelenül nagyobb, mint a leghatalmasabb földi birodalom minden fegyveres ereje. És a világot nem az

anyagi erők, nem a nyers erőszak kormányozza még akkor sem, ha pillanatnyilag úgy látszik, mintha az uralom azoké lenne. A világot a szellem kormányozza; az az isteni szellem, amelyből Isten juttatott az embereknek is; és ezt a szellemet teljesen kioltani nem lehet. Istenben bizunk, mert övé az ország, a hatalom és a dicsőség. Ha Isten akaratának engedelmeskedünk, akkor felhasznál bennünket arra, hogy Isten akaratát képviseljük és hajtsuk végre a világban. A Szentlélektől meg nem világosított ember igen nagykn tarthat ügyeket és erőket, amelyek jelentéktelenek és kicsinyek. Nagyon mellékes ügynek tarthatja a külmissziót, minden keresztyén missziót is. A hívő keresztyén azonban tudja, hogy Isten másként értékeli az embereket, az eszközöket és a munkát. Akármennyire háborogjanak s zúgjanak a népek nagy tengerének hullámai, bizalommal tekintünk a jövőbe. Végül is Isten neve magasztaltatik fel a földön s minden térd meg fog hajolni a Jézus Krisztus neve előtt. Mi abban fáradozunk, hogy ez a dicső cél mielőbb valóra váljék. Jöjjön el Isten országa! Jöjj Uram Jézus!

H I R E K.

Külmissziói tanfolyam. Misszióegyesületünk és a református Külmissziói Szövetség október 27-től november 2-ig külmissziói tanfolyamot rendezett, amelynek színhelye az Angyalföldi egyházközség gyülekezeti terme volt Budapesten. A tanfolyam előadói voltak: Zászkaliczky Pál, Draskóczy László, Ivanyos Lajos, Györy János, Németh Gyula, dr. Major László, Németh Sándor, dr. Victor János, dr. Koczogh András, Kajós János, Harmati Béla, Göbel Tina, özv. Mísey Sándorné, Túróczy Zoltán, Rimár Jenő, Draskóczy István, báró Podmaniczky Pál, Jávör Pál, dr. Molnár Gyula, Virágh Sándor, Danhauser László, vitéz Csia Lajos, vitéz dr. Csia Sándor. A tanfolyam résztvevői megtekintették a Külmissziói, a Biblia és a Néprajzi Múzeumot valamint a fővárosi protestáns szeretetintézményeket.

A felsőszeli fiókegyesület megalakulása. Szeptember 28-án alakult meg a felsőszeli evangélikus egyházközségben

Misszióegyesületünk hatodik fiókegyesülete. Ezen az ünnepélyes és Isten iránt hálára indító aktuson résztvettek Misszióegyesületünk képviselőiben dr. Molnár Gyula elnök, Rimár Jenő pénztáros és Danhauser László titkár, továbbá Göbel Tina mánusz zsigeti miszisionáriusnő, Györy János segédlelkész, Benzing István s még sokan Budapestről és a környékről. A fiókegyesület tulajdonképpen a gyülekezet régi közössége alkotja, amely elnöknek Mátis István lelkész és Szöcs Lajost választotta meg. A budapesti résztvevők két vallásos estet, ünnepi istentiszteletet, ifjúsági összejöveteleket, külön a nőknek s külön a férfiaknak előadásokat tartottak. Az Úr áldó kegyelme legyen új fiókegyesületünkön és tegye gyümölcsözővé annak munkáját!

Vapaavuori Tuure, hazánkban járt finn miszionárius jelenleg Angolában (Nyugatafrika) van s ott egy új finn missziói állomás létesítésében fáradozik.

Gyermekszövetségi hírek. A dunán-inneni egyházkerületben az 1940—41. évben 6 gyülekezetben 175 tagja volt; ezek 66.16 pengőt gyűjtöttek. — A tiszai egyházkerület 14 gyülekezetében 525 tag 162.07 pengőt küldött a külmiszióra.

Bélyeget küldtek a külmiszióra: a hatvani evangélikus gyermekek és Majlát Edina. — Gyűjtsünk használt bélyegeket s küldjünk el a Misszióegyesület titkárának!

A Misszióegyesület Tanácsa folyó évi november 5-én, délután 3 órakor az angyalföldi lelkési hivatalban (VI. Fótiút 22.) ülést tart. Tárgya a közgyűlés előkészítése.

Missziói Gyermekszövetség Munkaprogramja ezidén sem külön kiadásban, sem a Belmissziói Munkaprogramban nem jelenik meg. Ezért minden gyermekszövetségi vezetőnek szeretettel ajánljuk Veöreös Imre kerületi m. s. lelkész szerkesztésében megjelent Kicsinyek Bibliáját. Ezt az elsőrendű pedagógiai érzékkel megszerkesztett hitméllyítő gyakorlati munkát örömmel és lelki haszonnal forgatja és használja mind a vezető, mind a tanuló. E 464 oldalas zsebkönyv nagyságú, képekkel díszített könyv 220 napra szóló bibliai szakasz-megjelölését, ugyanannyi elmélkedést és illusztrációt foglal magában. Az elmélkedések és történetek közül nagyon sok a külmisziói vonatkozású. A könyvnek kétféle változata van. A gyermekpéldány a gyermekeknek, a tanítói a tanítóknak szóló utasítással. A gyermekpéldány ára 2 P, a tanítói példányé 2.20 P. 5 példány rendelésénél 20% kedvezmény. Megrendelhető Veöreös Imre szerkesztőnél Győrött, Ráth Mátyás tér 1. sz. — Ugyancsak Veöreös Imre szerkesztésében jelenik meg a missziói gyermekszövetség munkájában ugyancsak nagyon jól felhasználható Gyermekgyülekezet című havi folyóirat, amely a minden hétre szóló s részletesen kidolgozott gyermekórák anyagán kívül tanítót és tanítványt egyaránt érdeklő cikkeket közöl és emellett külön rovatot szentel a külmiszióknak. Ezt a kis lapot is szeretettel ajánljuk a külmiszió ügye iránt érdeklődők, különösen pedig gyermekszövetségi vezetők és általában lelkészek és tanítók figyelmébe. Előfizetési ára egy évre 1.50 P. Megrendelhető a fenti címen. Kívánatra bárkinek mutatványszámot is szívesen küld a szerkesztőség.

Dr. Paunu levele. Dr. Paunu U., a Finn Missziói Szövetség elnöke, válaszul arra a levelünkre, amelyet Zongor Endre vitt ki Egyesületünk részéről Finnországba, október 10-i kelettel válaszolt Egyesületünk titkárának, Danhauser Lászlónak. Levelében sajnálatát fejezi ki, hogy Misszióegyesületünk első misszionáriusának olyan sokáig kell várnia Kínában, mielőtt ottani rendeltetési helyére juthat. Reméli azonban, hogy Isten mind Kunos Jenőnek és feleségének, mind pedig magyarországi barátainak türelmet ad kívánni, amíg Isten ideje elérkezik, hogy megnyíljon az ajtó önálló, áldott munkához. Hiszen Kunos Jenőnek ott is ahol most van, elég alkalma adódik az evangélium hirdetésére s embereknek Krisztushoz vezetésére. Mi csak imádkozunk, hogy Isten őt ebben a munkában gazdagon áldja meg. Írja továbbá dr. Paunu, hogy Kunos Jenőnek tett egy ajánlatot, de nem tudja, hogy levelét megkapta-e. Az ajánlata a következő volt: a finn misszióknak néhány más lutheránus misszióval együtt van Hankow közelében, Shekou-ban, egy teológiai szemináriuma, amely kínai lelkészeket és evangélistákat nevel. Jelenleg a finn misszióknak ebben a szemináriumban nincsen tanítója s a mostani körülmények közt sem Hunanból, sem Finnországból nem lehet betölteni ezt az üresedésben levő állást. Mint-hogy azonban mostanában a szeminárium több tanítója szabadságra Amerikába ment, vagy a közel jövőben szabadságra megy, égetően szükséges lenne, hogy mi küldjünk oda egy tanítót. Dr. Paunu arra gondolt, hogy Kunos Jenő ezt az állást ideiglenesen betölthetné, addig is, amíg valamely tapasztaltabb misszionáriust lehetne odahelyezni. Tulajdonképpen Kunos Jenő csak akkor kaphatna ilyen megbízást, ha előbb Hunanban már néhány évig mint misszionárius működött és kínaiul jól megtanult volna. A mostani szükséghelyzetben azonban dr. Paunu véleménye szerint Kunos Jenő már is jó munkát végezhetne ott. — Ami a Lichou-i missziói állomásnak Misszióegyesületünk által való megvételét illeti, erre vonatkozóan dr. Paunu azt írja, hogy elvileg nincsen semmi ellenvetése az ellen, hogy nekünk saját állomásunk legyen. Azonban jobb volna, ha a két állomás nem esne egymáshoz olyan közel, mint Lichou és Tsigshih. Az amerikaiak ezt az állomást a finneknek is felajánlották, azonban az ügy elhalasztódott a kínai-japán

háború utáni békés időkre. Azt tartja dr. Paunu, hogy egy magyar missziói állomás alapításának ügyét inkább pihentetni kellene a békeidőkhöz. A dolgot pro és contra alaposan meg kell vizsgálni és fontolni. — A továbbiakban azt írja dr. Paunu, hogy értesülése szerint Hunanban nagy harcok folytak a kínaiak és a japánok között, de nem tudható, hogy a finn missziói munkamező is szenvedett-e a harcok miatt. Lehetséges, hogy a harcok következtében megnyílik az út Hankow-ból Hunanba. Két finn misszionáriusnő, akik Pekingből Honan-

an keresztül utaztak Hupeh-be, május elején megérkeztek Hunanba. Majdnem semmit sem tudnak a Délafrikai és a Kínai misszionáriusokról. — Örömet fejezi ki dr. Paunu azon, hogy Misszióegyesületünk egyesületi lelkeszt szándékozik alkalmazni, aki egész idejét erre a munkára fordítja; reméli, hogy a munka ezáltal jól fog fejlődni. — Vapaavuori Tuure egyik társával Angolában (Portugál-Nyugatafrika) van és ott várja, hogy engedélyt kap egy új finn missziói állomás alapítására. Áldáskívánással fejezi be levelét dr. Paunu.

Kimutatás

a Magyarországi Evangélikus Misszióegyesület pénztárába 1940. évi szeptember 23-tól október 22-ig beérkezett összegekről.

Tagdíjak: 1938—39-re: Bárány László Pápa 4 P.

1939-re: Szalontai András Tét 2 P.

1940—41-re: Wlachovszky András Pityavos 2 P.

1941-re: Orosházáról: Hajdú Mihályné 1 (1), öz. Süle Antalné 1, öz. Héjjas Györgyné 1 (1), Kertai Mária 1 (1); Ceglédre: Zámori Lászlóné 3, öz. Kővágó Istvánné 1 (1); Mezőberényi II. ker. evangélikus egyházközség 3 (1), Szarvasi missz. f. egyesület 50, Sztik Gusztáv Csanádalberti 3, Kendeh György Nyáregyháza 3 (1), Prot. ifj. gyülekezet Sopron 3, Schrantz György Szentés 1, Dönsz Tivadar Munkács 1 (1) pengő.

Offertórium: Budapest, Üllői-úti külmisziói óra 6.99, Felsőszeli evangélikus egyházközség (külmisziói ünnepély) 20 P 33 fillér.

Adományok: Evangélikus egyetemes egyház Budapest 100, Mezőberényi II. ker. egyházközség 1, Kherndl Irén Kispeszt 5, Zámori Lászlóné Cegléd 2, Névtelenül Mezőberény 28.70, Budapestről: dr. Molnár Gyula 7.50, Danhauser László 3 pengő.

Perselygyűjtés: Budapestről: öz. Bóth Jánosné 24.23, Pesti német egyház 7.50, dr. Lázár Szilárdné 15.10, öz. Bernáth Istvánné 13.67, Léva-Ujtelepi bibliakör Péteri S. útján 1.50 P.

Az Úr áldó kegyelme legyen velünk!

Budapest, 1941. évi október hó 22-én.

Csekkszám: 16.188.

Gyermekszövetség gyűjtése: Bánszálási vas. isk. Kovács Ilona útján 1.50, Óbudai vas. isk. Danhauser László útján 2.89 P. Bélyegért: Nyiregyháza 45.22, Ózd Marcsek Jánosné útján 4.70, Diósgyőri Vasgyár dr. Vető Lajosné útján 4.20 P.

Kunos Jenő kínai missziójára: Budapestről: dr. Vásárhelyi Dezsőné 3, Pongyeloki Rotth Lórándné 5, dr. Nagy Lajos 50, öz. Csapó Józsefné 1, Végh Emilia 2.50, Angyalföldi bibliakör 11.46, Orosházáról: Imaközösségi tagok: 5, 5, 2, 5, 5, 5, 3, 1.50, 10, Bethesda Kassa 5.50, Juhász Júlia Nyiregyháza 5, Petróczy János Nagyvásony 2, Lágler Béla Porrogszentkirály 5, Győri m. f. egyesület 50, Erdőkürti bibliakör 11.60, Zalán Frigyes Aszód 5, „Atom” Mezőnagymihály 5, öz. Kertész Lajosné Várpalota 2, Sághy Jenő Balatonszárszó 2 pengő.

Rokonnépek missziójára: Markó Emma Salgótarján 5, Bethesda Kassa 5.50, „Atom” Mezőnagymihály 5, Petróczy János Nagyvásony 3 pengő.

Használt bélyeget, staniolt adtak: Budapestről: Végh Emilia, Nagy Erzsébet.

Újonnan belépett tag: Hajdú Mihályné Orosháza.

Rimár Jenő, pénztáros,
VI. Főti-ut 22.